

Adgang til Skolen fra dem, er det ikke rigtig, tværtimod, man mener, der skal være fri Adgang til Landbohøjskolen ligesom hidtil for enhver, der ønsker at gaa til Landbohøjskolen, men i Almindelighed maa man dog hævde, at Landbrugspraktikerne vil blive ude paa Landet ved de mindre Skoler, og de, der maa til Landbohøjskolen, er dem, der skal ud for at være Forstandere, Lærere, Konsulenter og Forsøgsledere, og Undervisningen maa tilrettelægges efter disse Folks Uddannelse og efter, hvad der tjener dem bedst. Det er nemlig disse Mennesker, der gaar ud og tjener Almenvellet, medens de faa Landbrugspraktikere, der gaar til Landbohøjskolen, og som umiddelbart efter gaar ud i det praktiske Liv, hovedsagelig tjener deres egne Interesser, og jeg mener, at Landbohøjskolen kan ikke tilrettelægge sin Undervisning for de unge Mennesker, som vender direkte tilbage til Praksis. Det viser sig ogsaa, at det kun er ganske faa, det bliver neppe mere end et Par Procent, som gaar direkte tilbage til Praksis. De fleste gaar ud som Lærere eller Konsulenter i kortere eller længere Tid, før de gaar ud i Praksis.

Ser vi, hvorledes man i de andre Erhverv søger at dygtiggøre de unge, ledende Mennesker, er det efter min Opfattelse paafaldende, hvor aarvaagen man er, hvorledes man ved Polyteknisk Læreanstalt, ved Teknologisk Institut, ved de tekniske Skoler og ved de Skoler, hvor Handelsstanden og Haandværkerne uddannes, stadig stiller forøgede Krav til Studietid og Pensum. Men i Landbruget synes man ikke at have Blikket aabent for denne Sag, i Landbruget lever vi endnu paa en Undervisningstid, der svarer til den, der blev indført i 1858. Den Gang var det en glimrende Undervisningstid, og den Gang havde vi ikke mindre Landbrugsskoler, men havde kun Landbohøjskolen som Undervisningsanstalt for Landbrugere. Men siden den Tid er der sket en mægtig Udvikling, og Landbrugspraktikerne kan faa al den Uddannelse de ønsker, i alt Fald al den Uddannelse, som er nødvendig, i de mindre Skoler, saafremt de ikke vil gaa til det udvidede Kursus paa $2\frac{2}{3}$ Aar paa Landbohøjskolen.

Vil man sige, at der er for stor Afstand imellem Undervisningstiden i de mindre Skoler og Undervisningstiden paa Landbohøjskolen, naar vi gaar over til en Undervisningstid paa $2\frac{2}{3}$ Aar, vil jeg dertil svare, at der er ikke Tvivl om, at de mindre Landbrugsskoler meget gerne

vil gaa til en Udvidelse af deres Studietid. Vi har Eksempler paa, at nogle Skoler allerede har en Undervisningstid paa 18 Maanedre, og saa snart Trangen til denne længere Undervisning ude ved Landbrugsskolerne lægger sig i højere Grad end nu for Dagen, er jeg overbevist om, at vore Skoleforstandere der ude ogsaa vil imødekomme en saadan Trang, saa jeg skønner, at den eneste Maade, hvorpaa man i denne Sag kan komme frem, er den, som den højtærede Landbrugsminister her har foreslaaet.

Der er gjort en Indvending imod, at der lovgives her paa Finansloven; men jeg maa hævde, at det er en Bevillingssag, der her er Tale om, og jeg kan ikke forstaa, at det skulde være korrekt, at Rigsdagen i Enkeltheder skulde beskæftige sig med Undervisningen ved vore Undervisningsanstalter. Jeg tror ikke, det vilde være rigtig. Og i dette Tilfælde foreligger Sagen heller ikke saaledes. Derimod haaber vi i Løbet af faa Aar at naa saa vidt, at vi faar hele Undervisningsspørgsmaalet til Behandling samtidig med Spørgsmaalet om en Udvidelse af Bygningerne, som til den Tid vil være paakrævet, men som endnu ikke er paakrævet. Skal Rigsdagen behandle Undervisningsspørgsmaalet, mener jeg, det skal være i Tilslutning til det lille Mindretal, Professor Boas's Kommissionsbetænkning, som udtaler sig for $2\frac{1}{2}$ Aar for dem, der vil have den korte Uddannelse, og 4 Aar for dem, der vil have den lange. Det vilde jeg gerne være med til at behandle her i Rigsdagen, men jeg anser ikke Tiden for at være inde hertil endnu, thi det kan kun ske samtidig med en Udvidelse af Bygningerne, da de andre Undervisningsfag derude ved Skolen saa ogsaa vilde stille yderligere Krav vedrørende Uddannelsen. I øvrigt mener jeg, at Rigsdagen, Folketinget i alt Fald, tidligere ikke har været bange for at lovgive paa Finansloven. Jeg husker fra tidligere Tid, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har udtalt sig til Fordel for en saadan Lovgivning, og jeg mindes, at man i 1908 vedtog endog meget betydelige Sager paa Finansloven, Sager, der havde betydelige Konsekvenser i økonomisk Henseende. Jeg skal f. Eks. minde om, at betydelige Bevillinger til Søby Havn, til Rødby Havn og til Hvide Sande blev vedtaget paa Finansloven 1908. Det var meget større Bevillinger, end der her er Tale om, og de berørte Spørgsmaal af principiel Natur. Den Gang Venstre sad med